

Ola Morken

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 10

Desember 1956

6. årg.

Juleevangeliet før juleevangeliet.

Etter profeten Esaias.

Men en kvist skal skyte frem av Isais stubb, og et skudd fra hans røtter skal bære frukt.

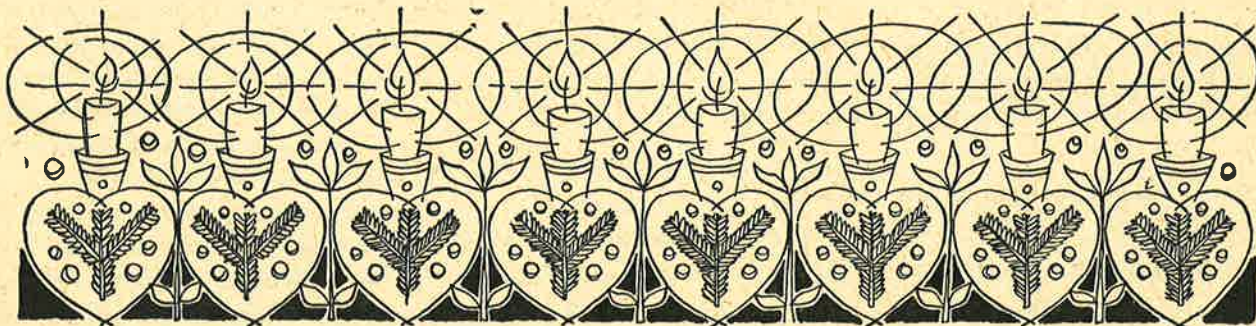
Og Herrens ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, den ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham.

Han skal ha sitt velbehag i Herrens frykt, og han skal ikke dømme etter det hans øyne ser og ikke skifte rett etter det hans ører hører, men han skal dømme de ringe

med rettferdighet og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden, og han skal slå jorden med sin munns ris og drepe den ugudelige med sine lebers ånde.

Rettferdighet skal være beltet om hans lender, og trofasthet beltet om hans hofter.

Den gamle og barnet.

Juleord av Martin Luther.

Simeon er gammel og ser døden i øynene (Luk. 2,28). Ja han kjenner den i hele sin kropp, i alle lemmer. Dag for dag rykker døden nærmere, slik dør de gamle daglig. Men Simeon lar ikke dette uroe seg. Han ønsker tvertom at det skal skje snart, og sier at han ikke frykter for å dø. Ja, døden er velkommen, for han har sett *Frelseren* i det lille barnet! Ellers ville det ikke kunne finnes noen glede hos et menneske som skal dø.

Vi må erkjenne at vi trenger en frelser, og Simeon vil hjelpe oss til å ta imot ham, — han som ingen av oss har utpønsket, men som Gud selv har utvalgt for oss.

Derfor er det lille barnet her, og så kan vi ikke gripe feil, vi vil bli hjulpet. Gud vår himmelske far har selv utrustet dette barnet til å hjelpe oss. Og den som finner inn til denne frelser, Guds egen frelse, han kan være trygg og ha fred i hjertet.

Alt står og faller med at vi som Simeon åpner øynene og ser dette barnet, tar det i fang med inderlig kjærlighet og setter vår lit til det. Når det er blitt visst og sant for vårt hjerte at det lille barnet er Guds frelse, da må vi bli glade og uten frykt for synd og død. For det er jo nettopp mot synd og død vi har fått en frelser.

SANNHETSORD.

Gjennom mine bekymringer drives jeg til bønn, og gjennom mine bønner driver jeg bort bekymringene.

Og troens lønn er at vi får se hva vi tror.

Tro er å tro hva vi ikke ser.

Bibelen er min Frelseres bibel og bibelen om min Frelser.

Gud glemmer aldri den som han får hjelpe å glemme seg selv.

Fristerens almanakk har bare en tid: «Imorgen».

Guds almanakk har også en tid, nemlig: «Idag».

Den som vil bli lykkelig må gjøre lykkelig.

I dype brønner kan en se stjerner hele dagen.

Salmesang.

Salmesang har alltid hatt sin store betydning i kristenlivet, både i onde og gode dager. Salmesangen fremkaller følelser som forkynnelsen — ordet — ikke makter.

Især i vekkelsestider, ved kristenlivets fornyelse, har den kristne sang hatt sin store betydning. Den kristne salme som menighetssang hadde sin fødselstid under kristenforfølgelsene. Det skjedde i Milano under ledelse av oldkirkens største hymnedikter biskop Ambrosius. Han var kommet i opposisjon til den romerske keiser Valentinianus II som ville ha en av datidens vranglærere til å holde messe i Milanos domkirke. Dette nektet Ambrosius. Hans kirke blev beleiret av soldater. Og disse timer, da menigheten var samlet til gudstjeneste, mens soldatene beleiret kirken var den kristne menighetsangs fødselstid. Augustin som selv var i kirken forteller hvilket mektig inntrykk det gjorde, da menigheten begynte å istemme hymner og sanger. Fra det øyeblikk av brøt kirkesangen seg vei i vestens kirker.

Eller vi kan tenke på kristenlivets og dermed også salmesangens fornyelse i reformasjonstiden eller etter Napoleonskrigene.

Kristentro, kristen følelse og salmesang hører uadskillelig sammen. Sangen er ikke noe som skal være et fåtalls eie, de som er særlig benådet. Den er noe som skal være allemannseie. Den hører til i folkelivet, i hverdagslivet, under høytiden, i hjemmet og fremfor alt i samfunnslivet under gudstjenesten i Herrens hus. Salmen er det skjønne bånd som knytter gudstjenestens deler sammen til en enhet. I salmen gjentaes nesten alt hva som ellers skjer i gudstjenesten. I salmen forkynnes og leses Herrens ord, i salmen bekjennes og bedes, i salmen takkes og lovprises. Og

her har menigheten tatt i bruk noen av de største gaver som Gud har gitt menneskene: poesien, tonekunsten.

La meg nå når julen står for døren, få nevne noen av julens salmer. Jeg tenker da først og fremst på Brorsons julesalmer som i over 200 år er blitt sunget som ingen andre salmer fra Sønderjylland i syd til Nordkapp i nord.

Hans Adolf Brorson var i året 1732 prest i en sønderjydske menighet hvor man preket på dansk, men sang tyske salmer. Dette var den ytre foranledning til at Brorson grep til harpen i dagene før jul og så utkom hans «Nogle julesalmer til den forestående gledelige julefest, enfoldig i hast sammenskrævet». Dette var henimot jul 1732. Dette lille hefte så meget beskjedent ut, men blar man i det, finner man straks 3 perler: «I denne søte juletid» — «Her kommer dine arme små» — og «Den yndigste rose er funnen».

Brorson levde i en tid, da der var megen løssluppen juleglede, glede som hadde synd med seg, glede som intet hadde med feiringen av en rett jul å gjøre. Og Brorson som hadde pietismens fromhetsideal, måtte naturligvis reagere overfor all den løsslupne glede han så for seg. Og så sang han sin mektige salme som forteller om hvordan julen i sannhet skal feires, og det tør hende den ennå har et bud til oss som lever idag. Rev.L.121.1:

«I denne søte juletid
bør man sig rett fornøye
Og bruke all sin kunst og flid
Guds nåde at opphøye.
Ved ham som er i krybben lagt
vi vil av all vår sjelemakt
I ånden oss forlyste;
Din lov skal høres, Frelsermann
så vidt og bredt i verdens land
At jorden den skal ryste».

Allerede i denne salmen merker vi at det var ikke så lett for Brorson å være glad. Han hadde allerede da stiftet bekjentskap med livets lidelse v. 6:

«Og blandes enn min frydesang
Med gråt og dype sukke,
Så skal dog korsets hårde tvang
Meg aldri munnen lukke.
Når hjertet sitter mest beklemmt,
Da bliver frydens harpe stemt
At den kan bedre klinge,
Så korset selv, når Jesus vil
Må også hjelpe sjelen til
En lovsang ham å bringe».

Siden skapte hans lidelseshistorie både på sjel og legeme hans bekjente svanesange, hvor jeg særlig vil nevne, Rev.Landstad nr. 493: «Når mitt øye, trett av møye — — —» og så hans Alle Helgenssalme, Rev.L. nr. 619: «Den stor hvite flokk å se — — —».

En ekte Brorsonjule-salme er også denne, Rev.L. nr. 122:

«Mitt hjerte alltid vanker
i Jesu føderum
Der samles mine tanker
som i en hovedsum.
Der er min lengsel hjemme
Der har min tro sin skatt
Jeg kan deg aldri glemme,
velsignet julenatt».

«Den mørke stall skal være
mitt hjertes frydeslott,
Der kan jeg daglig lære
å glemme verdens spott;
Der kan med takk jeg finne
hvori min ros består,
Når Jesu krybbes minne
meg rett til hjerte går».

Og så Rev.L.nr.130: «Den yndigste rose er funnet — —» hvor det heter v.6 og v.7:

«Forherdede sjele som blive
som torner og tistler så stive.
Hvi holder I eder så ranke
I stolthets fordervede tanke».

«Akk søker de lavere steder,
i støvet for Frelseren greder,
Så får I vår Jesus i tale;
Ti roserne vokser i dale».

Kanskje kunne denne salme ha sin adresse til en eller annen av leserne. Du som ikke har fred med Gud, og det er din store sorg og smerte at du ikke har. Du ønsker det så inderlig, men du har ikke fått fred. Du ber, du hører og leser Guds ord, men intet hjelper deg.

Min venn! har du forsøkt å synge deg inn i troen? Har du ikke, så gir jeg deg et ord fra Brorson, sett et strek ved dette salmeverset i din salmebok og syng det, ved dag og ved natt, inntil du er kommet over og inn i troesopplevelsens juleglede. Rev.L.nr.121.5:

«Som natten aldri er så sort
den jo for solen svinner,
Så farer all min kummer bort,
når jeg meg rett besinner:
At Gud meg synder har så kjær
at i mitt kjød han kom meg nær
Og er min broder vorden.
Jeg glemmer aldri disse ord
som klang i hellig englekor:
Nu er det fred på jorden!»

Men perlen blant Brorsons julesalmer, den som vi lærte før vi kunne tale rent er denne:

«Her kommer dine arme små,
O, Jesus, i din stall å gå,
Opplys enhver i sjel og sinn
å finne veien til deg inn!»

«Vi løper deg med sang imot
Og kysser støvet for din fot,
Å salig stunn, å søte natt,
da du blev født, vår sjeleskatt!»

Ser du ikke barnas smilende kappløp til Jesus for å hylde ham: «Vi løper deg med sang imot». For et herlig pilgrimstog, denne barne-skare som løper Jesus imøte! —

La oss synge julens salmer og sanger inn i våre hjerter til velsignelse for oss under vandringen her-nede. Da vil vi også engang bli med i det store kvad for tronen som til Himlens harper synger.

T. L.

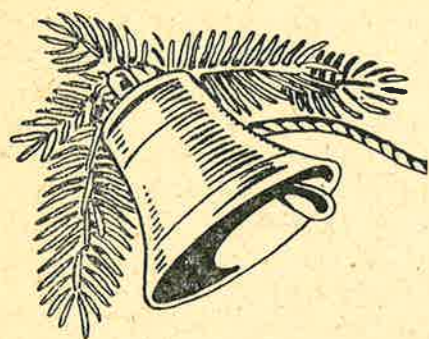
Dersom det finnes en større temelig velsignelse enn helsen, er det lidelsen.

Thomas Adam.

Egenviljen blir aldri tilfreds, selv om den fikk alt den ville.

Kom først selv til indre fred, så kan du berolige andre.

Thomas a Kempis.

Fred på jorden.

En lærd mann satt en dag ivrig opptatt med et viktig arbeide, da hans lille sønn kom stormende inn og ba om å få noe å leke med. Han tenkte først å svare at nå hadde han virkelig ikke tid til å leke med ham. Men så fikk han øye på et verdenskart som lå på et bord, tok en saks og klippet det i stykker i småbiter som han så sådde ut over gulvet. «Plukk dem sammen og gjør verden hel igjen!» sa han. Og tenkte at nå måtte han vel få fred en lang stund. Men det varte ikke lenge før gutten sa: «Se, nå er jeg ferdig. Nå er verden hel igjen!» Forundret spurte han: «Men hvordan kunne du få det til så snart?» «Jo, jeg så at på den andre siden var det et ansikt av en mann og så tenkte jeg at hvis jeg kunne få ansiktet til, så ville verden bli hel igjen».

Hva er det som kan samle vår splittede verden, hva er det som kan skape fred og forlik i denne urolige verden og i vårt hjertes verden. Vi har forsøkt alt, men alt er mislykket. Nå spør vi dog ikke lenger: *Hva er det som kan skape fred på jorden?* Men vi spør: *Hvem kan gi oss fred, fred på jorden, fred i hjertene og blant mennesker en god vilje.*

Vi kjenner svaret. Vi minnes den natt da stjernene skinte over Betlehems marker og den første julesalmen lød: «Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden, blant

mennesker en god vilje», som det het i den gamle bibeloversettelsen. *Hvem kan komme med fred?* Jo, han som er Fredsfyrsten. Han og ingen annen.

Verden trenger «en god vilje». Det er vi alle enig om. Det er blitt et slagord dette: en god vilje. Kristendommen taler også om god vilje, men først og fremst taler den om *Guds vilje*. Før den synger om «fred på jorden, blant mennesker en god vilje», synger den: «Ære være Gud i det høyeste!» Der må det begynne. Ære for Gud, lydighet mot Guds vilje er det første. Og Guds vilje lærer vi å kjenne bare på en måte: I Ham som blev født julenatt, fredsfyrsten, som Gud sendte til verden. Etter hans bildelede må både du og jeg og verden omdannes, hvis det skal bli fred på jorden.

T. L.

Husk det nødlidende ungarske folk!

Gjennom presse og kringkasting rettes påny en oppfordring om hjelp til det nødlidende ungarske folk. Vi hører om uhørte redsler og at strømmen av flyktninger bare tiltar. Disse står helt på bar bakke og mangler alle eksistensmidler bl.a. klær. Det er alene den fri verden som kan hjelpe dem. Vi minner om opprop fra Kirkens Nødhjelp hvor alle gav fra våre menigheter til Ungarn kan sendes Kirkens Nødhjelp, Kirkegt. 5, Oslo, med påtegning om at gaven ønskes gitt til Ungarn.

Vi gratulerer.

Ved dette leitet feirer Orkanger bibelstudiering jubileum. Mange vil kanskje synes at 10 år er da ikke stort å rope hurra for. Men alderen er slett ikke liten, til en bibelgruppe å være. Egentlig var det vel verkstadformann Kolstad som fikk tanken: å samle en gruppe menn av alle aldrer omkring bibellesning og samtale. Det slo an. De menn som kom trivdes der. De fleste som begynte er med enda. Nye er kommet til. Så medlemstallet er vel omtrent som ved starten. Møtene har vært holdt hver 14. dag. Det eneste opphør har vært sommermånedene og travleste julestria. Gruppen står ikke tilsluttet noen organisasjon. Men et navn har den delvis gått under: Granskeren. For skriftene har de gransket, de som møttes i heim eller lokale annenhver uke. Kaffeinnslaget har heller ikke manglet alltid. Men da måtte det stå kvinner bak. Det har ikke vært fritt for festlige anledninger heller: en tur hver sommer og en fest hver jul. Da ba granskerne med slekt og venner, og bevertet godt.

Når 10åringen er så levedyktig, er det bare å gle seg over. Det er ikke for mange av slike 10åringer. Vi ønsker jubelanten fortsatt Guds rike signing over granskinga av evighetsordet. O.

Aldri prøvet.

Kristi lære er overhode aldri i denne tidsalder blir riktig prøvd i politisk henseende eller i andre samfunnsspørsmål, sa Bernhard Shaw ved en leilighet. Jeg er villig til å erkjenne at jeg etter snart 60 år å ha studert verden og menneskene, ikke ser noen annen utvei enn den Kristus har anvist og som han selv ville gå, om han i dag skulle ta på seg en moderne politikers arbeid. Å styre verden uten religion er umulig.

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgit av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Ved årsskiftet.

Vi har bladd gjennom julekataloger og tittet på fargerike omslag. Litt har vi også pløyd igjennom av det som finnes innafor permene. Når det ikke ble til mer, får tid og økonomi bæte skylden i høy grad.

Det kunne være fristende å vite hva folk flest krever av det de kaller en god bok. Men gallup hører ikke heime i disse spaltene. Så vi får nøye oss med det vi alt vet så omtrent. Ett krav kommer i hvert fall langt opp på stigen: Det må være en «happy end», helst gå godt. De to som lengter må finne hverandre. Den som spiller må vinne det store loddet. Gjør han ikke det, kjenner mange seg snytt.

Det er lett nok å få det til i romanene. Men slik går det ikke alltid i livet. Det er slett ikke alle nulliteter som blir berømt, og ikke alle kan vinne den store gevinsten. Livshøsten er ikke lik for alle. Likevel forlanges det: «Det vi leser skal ende godt».

Når dette leses, hopper vi med god samvittighet over epistelen med julestemningen. Det pleier ellers være det vanlige emnet til jul. Men

den, stemningen altså, er forlenget opplevd av de mange nå når det blir tid til en titt i menighetsbladet. Før høgtida tenkte så mange: Det er ikke lenge igjen til jul. Men det er noe som er like så sant: «Det er ikke lenge til nyttår heller. Året slutter snart. Blir det «happy end?»

I bokenes verden er det mange forviklinger før siste sia. Det stemmer for så vidt godt med det virkelige livet. Dagene i året som går har vært fylt av små og store ting: ergrelser, gleder, skuffelser, oppmuntringer. Og somme har sorgen gjestet. Slik ble dagene fylt. Hvis en lykkelig slutt avhenger av dette, ja — da blir sluttsummen fiasko, sies det. Noen sukker oppgitt: Det blir ikke bedre lell.

Men da har du ikke reknet med Gud. Det er nok ikke lett å få øye på ham i det flokete mønstret av hendinger. En kommer lett til å tenke på de persiske teppene. Mønstret er så innviklet at det er vanskelig å øyne det. Men det er der, og de fleste slår seg til tåls med å vite at det er der. Ikke slik med livet. Der er det vanskeligere å bli fortrolig med mønstret, særlig det mørke islettet. Gud er så hard, påstår somme. Men har du egentlig noe å *kreve* av Gud? Snarere er det du som er en skyldner for ham. Ved årets slutt er det så mye ugjort som skulle vært gjort, og omvendt. Og som syndere har vi bare en veg å gå: Frelsens. Når hjertet spør: «Har forlatelse du mer?» gir himlens Gud ett svar: Jesus, som betyr frelser. Julenattsunderet. Så er vi ikke ferdig med det likevel, Gud skje lov og takk. Den som ved årsskiftet finner fram til ham, får årets største gave: syndenes forlatelse. Da får siste årstiden det så mange lengter etter: «happy end»: lykkelig slutt.

O.

JUL

er hilsen hjemmefra

Av Olfert Richard.

Det var ikke naturlig, men det var vidunderlig at julenatt tendte Gud en ny stjerne og to enda vakrere i julebarnets øyne. For Han «var det sanne lys som opplyser hvert menneske». Og i Ham ble Ordet kjød, og i Ham tok Guds enbårne Sønn på seg den skjønne og fine, men ofte så tunge drakt som heter nerver og muskler og årer og sener, og bodde blant syndere så de så Hans herlighet — som en enbåren har fra sin Far, — Ikke et blendende trylleri så de sank som bedøvet om, men full av nåde og sannhet så hjertene lyttet til Ham og forsto at Gud var deres far og elsket dem, og de skulle være Hans barn.

Noen lukket sitt hjerte for ham, så Han like som sine foreldre måtte gå hjemløs og lete etter nattely. Men de som tok imot Ham og ble Hans venner, de merket en helt ny makt i sine hjerter som var sterkere enn synden, og de var ikke sene om å fortelle det de hadde opplevd.

Slik er julen en hilsen fra vårt egentlige hjem, og det hilser og sier: Du er elsket her, vi venter på deg, kom hjem!

Solen sier det - -

- Hva leser du?
- Guds ord.
- Hvem har sagt deg at Bibelen er Guds ord.
- Det har Gud selv.
- Umulig, hvordan kan Gud si det?
- Hvem har sagt deg at det er en sol oppe på den blå himmel?
- Det behøver ingen å si meg.
- Nettopp slik sier Gud det til meg. Når jeg leser hans ord, føler jeg dets lys og dets varme.

En gymnasiast --

En dansk gymnasiast uttalte følgende under en diskusjon om kristendommen: Det forekommer meg at mennesket av i dag har mistet sin enkle fruktbare fromme tro. Selv om troen på Kristus ofte var forbundet med nokså meget naivitet, så har den gjennom århundrer bevist sin kraft til å gjøre stiene jevne for mennesker, stille opprørt vann, lindre lidelser, forøke menneskelig lykke.

Jeg appellerer til hver eneste som fikk oss unge til å se på kristendommen som noe barnslig, noe håpløst gammeldags.

Dere har plikt til å gi oss noe bedre, men husk: noe som kan bære oss som troen på Kristus har båret våre fedre. Men inntil da skal det være vår lov, vår vilje: i lyset av denne tro å bygge opp en omfattende mellomfolkelig forståelse.

Storm P. har sagt:

Vi har mistet ærbødigheten for livet; men til gjengjeld er vi ved å falle i måpende beundring for oss selv. Vi ligger og mimrer når vi fødes og vi ligger og mimrer når vi skal dø, like hjelpeløse, og likevel bruker vi all mellomtiden til å pynne oss med alle mulige former for verdighet uten å tenke på at bare vi trår på et bananskal kan det være forbi med all herligheten.

Jeg kjente en fremragende vitenskapsmann som hadde til speciale her i livet å rakke ned på Gud; men da han skulle dø, ba han om en salmebok og klynget seg til den som en druknende til en planke, — så hvorfor sette seg på den høye hest?

Gud kan være oss en rikelig erstatning for alle ting, men intet kan være oss en erstatning for Gud.

Det siste skritt. Hva livet har lært meg.

Av Ivar Welle.

Det er noe som heter «det siste skritt». Ingen av oss kommer utenom det. Hvor mange våre skritt på jorden enn er — engang skal vi gjøre det siste.

Dette skritt er for mange et svært skritt og for oss alle et skritt ut over klippens kant, det synlige glipper, det håndgripelige opphører. Vil en falle eller vil en bli båret på englehender? Det er evighetsspenning i dette spørsmålet.

Det siste skritt går over en hemmelighetsfull terskel. På den står det noe liknende som jeg en gang leste på en kirkeport et sted på Sicilia: «Denne terskel» stod det, «skiller mellom to verdener, og den eneste makt i verden som kan forøke disse to, er levende gudsfrykt».

Derfor vil også de aller fleste gå det siste skrittet med Gud. Det er så trygt å ha Gud ved hånden når en skal ta det skrittet. En glemmer bare at det siste skrittet for en del bestemmes av livets retning. Folk tenker: Til slutt når vi skal gjøre det store skrittet over den store terskel, så kaster vi oss i Guds armer og dør som kristne. Men det går ikke alltid så lett som en tenker. Den intime sammenheng mellom livets retning og det siste skrittet krysser ofte alle beregninger.

Jeg har sett mange eksempler på det samme.

Den som vil gå det siste skritt med Gud, bør i tide la Gud få bestemme sinnets og livets retning. Det er ikke når en står overfor det siste skritt en skal begynne å be. Da er det som regel for sent.

Vi har alle våre fristelser som krysser Guds vilje. Den skal vi ta kampen opp mot jo før jo heller. Heller i dag enn i morgen. Får vi i tide innstilt vårt liv etter Guds vilje, da går vi trygt det siste skrittet inn i det ukjente — hvor Guds ansikt lyser.

C. Skovgaard-Petersen.

Hva livet har lært meg.

Av Ivar Welle.

Når vi ser litt romslig på menneskene finner vi at de er bedre enn sitt rykte. Og folk er også mer kristelig enn mange tror. Det vil si deres forbindelse med kristendommens makt kan være usynlig, men den virker sterkere på deres liv enn de selv og andre vet.

Det viser seg ikke minst på dødsleiet. Da jeg for over 50 år siden reiste fra Oslo og ble presteviet, tenkte jeg meget på hvorledes jeg skulle snakke med fritenkere når de skulle dø.

Det kunne jeg ha spart meg, for ingen er fritenkere da.

Deres gamle fritenkere er borte, og det store spørsmål blir: Hva skal jeg gjøre for å bli salig?

Det er mange år siden dette, og senere er det kanskje litt annerledes. Men den store regel er fremdeles at hvis et menneske skjønner at han skal dø, og hvis han har klar tanke og evne til å ville noe, så forsøker han å be i Jesu navn. Enten han har vært ateist eller noe annet, eller ingen ting. Dette er noe av det livet har lært meg.

Ingen patent-løsninger.

Hva Kristus vil vise oss, og hva vi som kristne må lære til bunns det er at kristendommen ikke er et middel til individenes forbedring, til løsning av sosiale eller politiske problemer, til verdens redning i en krise. Jesus avviser det. Han gir ingen løfter om kristendommen som middel, om dens virkninger i verden. Han lovet intet annet enn et liv i samfunn med seg selv, et seierrikt og evig liv. Og alle kristenlivets velsignelser strømmer fram der hvor menneskene har åpnet seg for dette livssamfunnet med Kristus og har nok i det, til den grad

nok i det at de sier: «Herre, hvor skal vi gå hen — du har det evige livs ord». Hvordan verden er og blir — vi vil leve i ditt samfunn.

Ronald Fangen.

PLAN for virksomheten i Orkladal Samskipnad av Misjonsambandet i januar og februar ved emissær Ole Ljøkjell.

8. til 13. jan. Ungdomsuke «Unge Misjonslag», Råbygda.

15. til 20. jan. Møter i Råbygdens forening.

22. til 27 jan. Ungdomsuke i Orkdal Røddelag, Fannrem.

29. jan til 3. febr. Møter i Midtbygdens f., Fannrem.

5. til 10. febr. Ungdomsuke i Svorkmo Røddelag, Svorkmo.

12. til 17. febr. Møter i «VårLiv» forening.

19. til 24. febr. Ungdomsuke i Løkken Røddelag.

26. febr. til 2. mars. Møter i Løkken forening.

3. mars (Fastelavenssøndag) Misjonsambandets årsmøte på Løkken. Nærmere program senere.

Fra 15. mars kommer emissær Melby til å ha endel møter her, plan for disse møter er enda ikke lagt. Sannsynligvis blir der endel virksomhet i Snillfjord og Rindal samt i de foreninger som ikke Ljøkjell har besøkt.

HVOR LIGGER DINE SYNDER.

«Det er hovedsaken for oss at vi vet hvor syndene ligger. Loven legger dem på samvittigheten vår. Men Gud tar dem fra oss og legger dem på Lammets skuldre. Ligger de på meg, da er jeg forlatt. For synden er altfor stor og mektig». Men Gud sier: «Jeg vet at syndene dine er altfor tunge til at du kan bære dem. Derfor vil jeg legge dem på Lammet. Dette skal du tro, for da er du fri».

Luther.

Du synes kanskje at bønner din bare når til taket — det er også høyt nok, for Gud er i stuen hvor du bor.

Olfert Ricard.

Juletefester

ORKLAND.

Svorkmo Misjonshus.

28. desbr. kl. 19: Svorkmo I.U.F.s juletefest. Tale av lærer Dybvik.

4. januar 1957 kl. 17: Røddelagets juletefest.

Moe Misjonshus.

29. desbr. kl. 19: Juletefest. Tale av pastor Olsen.

ORKANGER.

Orkanger Bedehus.

2. juledag kl. 18: Juletefest. Tale av pastor Olsen.

Om å tale sant.

Bør vi alltid tale sant? Ja!

Bør vi alltid si alt det som er sant? Nei.

Det første byr Guds ord oss: «Tal sant, hver med sin neste». Det andre forbyr kjærligheten oss. «Kjærligheten skjuler en mangfoldighet av synd». Det er mange som vil forsvare sin sladrelyst. «Jeg må tale sant». Og så fornøyer de seg selv og andre med å avdekke nestens, ja venners skrøpeligheter for de altfor mange og villige ører. Det er forresten merkelig at så mange vil la sine ører bli avløpskanaler for onde tungers giftige sladder.

Når vi taler, skal vi si sannheten. Men skulle vi si alt det som vi vet er sant, da kom vi til å si meget ondt både om oss selv og andre. Egenkjærligheten hindrer oss fra å si noe ondt om oss selv. Men da burde kjærligheten også hindre oss fra å si noe ufordelaktig om vår neste!

Mannen som hadde lest seg fra troen.

Av dr. Einar Lundby.

En ung mann påsto at han hadde vært en kristen men nå var alt floket for ham. Han kunne ikke tro på noe og fikk ingen hjelp. Han var litt av en rasjonalist og hadde en grei grunn for at han hadde mistet troen: I fengslet leste jeg så meget av Bibelen at jeg ser det er tull alt sammen».

«Nei, stopp nå», sa jeg. «Det hender aldri at folk mister troen ved å lese, bare ved ikke å gjøre det. De må ha sett noe i Deres Bibel som De ikke har villet følge. Hva har De bedratt Dem selv med?»

Vi gjorde et enkelt eksperiment, vi tok en stille bønnestund.

«Hvor har De gått ut av veien», spurte jeg.

«— Jeg har hatet dem som var utenfor», sa han.

Det står tydelig nok i Guds ord at «forlat, så skal eder forlates». Ethvert menneske som ikke har syndernes forlatelse, er utenfor Guds plan, hvor Gud kan hjelpe dem.

I Guds plan holder det. Det fikk også denne mannen se. Han erkjente sin synd. Hat er noe av det mest negative som fins. Da må vi be om kjærlighet og det er en bønn etter Hans vilje som Han hører hvis du mener hva du ber om, og så er du igjen under hans velsignende allmakt.

Heder beruser hvis den ikke har hatt ydmykelse til forgjenger. Folk som stiger til ære uten forutgående kamp, faller som oftest i vanære.

PREIKELISTEN

23/12: Ustad skule kl. 11. Hatlebrekke
Orkland kyrkje kl. 11. Barneguds-
teneste. Leergaard.
Orkanger kyrkje kl. 11. Barne-
gudsteneste. Olsen.

24/12. **Juleaften:** Orkdal kyrkje kl. 15.
Barnegudsteneste. Hatlebrekke.
Ofr. til Barnesanatoriet i Korea.

25/12. **Juledag:** Orkdal kyrkje kl. 11.
Hatlebrekke. Oftr. til N.M.S.
Orkland kyrkje kl. 11. Leergaard.
Ofr. til N.M.S.
Orkanger kyrkje kl. 11. Olsen.
Ofr. til N.M.S.

26/12. **2. juledag:** Orkdal kyrkje kl. 11.
Olsen. Oftr. til Menigh.arbeidet.
Orkland kyrkje kl.11. Hatlebrekke
Ofr. til Dei 4 Diakoniinstitusjon.
Orkanger kyrkje kl. 11. Leergaard

30/12. Sølberget bedehus kl. 11.
Leergaard.
Orkdal gamleheim kl. 11. Hatle-
brekke.
Råbygda bedehus. Olsen.

Nyttårsdag.

1/1. Orkdal kyrkje kl. 11. Leergaard.
Ofr. til Den n. sjøm.misj.
Orkland kyrkje kl. 11. Olsen.
Ofr. til Menighetsarbeidet.
Orkanger kyrkje kl. 11. Hatle-
brekke. Oftr. til Dei 4 Diakoni-
institusjonar.

6/1. Kvalsvoll skule kl. 11. Hatle-
brekke.
Monset skule kl. 11. Leergaard.
Orkanger kyrkje kl. 11. Olsen.
Nattverd.

13/1. Orkdal kyrkje kl. 11. Nattverd
Olsen.
Orkland kyrkje kl. 11. Nattverd.
Hatlebrekke.
Orkanger kyrkje kl.11. Leergaard

GODT UTVALG av

SØLVVARER

til

BARNEDÅP

BRYLLUP

KONFIRMASJON

JOHN RØHME

GULLSMED - ORKANGER.

GAVER TIL BLADET.

Retting fra nr. 8. Orkdal: Hans
Bent Bakken kr. 5 (ikke Hansen).

Nr. 9 Orkdal: Gudrun Kjøren kr. 5
(ikke Kjøsen).

ORKLAND.

Ved Leergaard: Ole Fosshagen 10.
Ved Oddlaug Høston: Peder Øyum
5: Dorthea Stubban 5.

Ved Nils Ofstad: Johan Engstrøm 5;
Knut Klefsås 5; Kristian Solås 5; Jo-
han F. Svorkmo 5; Gunnar Dalen 10;
Karen Hongsto 10.

Ved Anders B. Hoston: Ane Ku-
sether 5; Arne Belsvik 5; Ingebr. J.
Hoston 5; Bent Løkken 10.

ORKDAL.

Ved Olav Solem: Ingebrigt Vassli 5;
Johanna Meås 5; Arnt Kvåle 5; Erl-
ing Kvåle 5.

Ved Ingar Lund: Elisabeth Øyan-
gen 5; Edvard Øyangen 5.

Ved Martin Moe: Marie Simonsen 5.

ORKANGER.

Ved s. Aagot: Borghild Rønning 5;
Anne Kjelland 5.

Ved Anton Hoff: Anders Solli 5;
Anna Holdvakt 5; Erling Hoff 5; Aud
Jorunn Karlsen 5; Sverre Hoff 5; In-
geborg Wavold 10; Ole Prestmo 10;
Emilie og Erik Larsen 10; Anton
Bach 10.

Ved Olav Olsen: John Stokke 5.

UTENBYGDS.

Ved Leergaard: Johanne Tokle, Is-
fjorden 5.

Hjertelig takk!

Den som letter en annens byrde,
lever ikke forgjeves her i verden.

Charles Dickens.

FRA KIRKEBOKEN.

Døpte i november.

Orkland kirke 4. nov: Svein Erik
Haugen f. 19-9. 18. nov: Kjell Roar
Karlsen f. 15-9; Jon Gunnar Grø f.
18-9; Sølvi Andersen (Meldal) f. 1-9.

Orkdal kirke 4. nov: Knut Sveinung
Fagerholt f. 19-9; Anne Ødyn f. 27-9;
Kari Bjørndal f. 1-10. 18. nov: Borg-
hild Blåsno f. 27-9; Dagrun Karin
Storøien f. 2-10; Anne Mari Høyenes
f. 30-9.

Orkanger kirke 4. nov: Stein Ingar
Ekli f. 5-9. 11. nov: Bente Sæther
f. 10-10; Solfrid Andersen f. 24-9; Else
Elshaug f. 3-10. 18. nov: Bente Mæh-
len f. 10-10; Hanne Irene Toft f. 13-10.
25. nov: John Kristian Rømme f.14-10;
Stein Eirik Svorkås f. 19-9.

Vigde i november.

I Orkland: Ingen.

I Orkdal. 3. nov: Ola Volden og
Gunvor Lovise Tverdal, begge Orkdal.

I Orkanger. 3. nov: Birger Rønning
og Inger Johanne Sundli, begge Ork-
anger.

Døde i november.

I Orkland: Ingen.

I Orkdal. 30. oktbr: Birger Eriksen
(Bakkli) f. 23-8 1933.

10. nov: Regine Marie Svorkmo f. 1-6
1877.

11. nov: Magnus Warholm f. 6-4 1875
(begr. Orkanger).

14. nov: Beret Anna Tuflått f. 19-9
1878.

25. nov: Pauline Svorkdal f. 6-3 1871.

I Orkanger. 9. nov: Harald Wevik
f. 22-7 1908. Nils Birger Nilsen f.
29-5 1898.

12. nov: Anna Konstanse Sandgrind
f. 28-8 1881.

Gravmonumenter

i alle prisklasser og modeller i før-
steklasses utførelse kan bestilles hos
meg.

Monumentene leveres fraktfritt
og fritt oppsatt.

BERNT GROVEN

Svorkmo.

KRISTELIG LITTERATUR.

Fotorammer - Innramming

Orkdal Bokhandel

Edel Ask Eikli

FANNREM